

akademický rok 2017/18

Diplomová práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Jonáš Svoboda

Název práce: Metody kontingence / Hladové oči a Psí duše / Zkus si zavázat tkaničku během chůze

Slovní hodnocení:

Jonáš Svoboda navazuje i v magisterském programu a ve své diplomové práci na poetiku, v jejímž duchu pracoval v předchozím stupni studia; podobně, jako jeho bakalářský film, i *Metody kontingence* jsou v prvé řadě jakýmsi osobním filmovým deníkem, odkazujícím k zhruba dvouletému časovému období. Film je postaven na výrazném střihu, který často používá postupy juxtapozice, střídání tempa, které je dále nápaditě řešeno i ve zpomalení projekce materiálu samotného. Jonáš Svoboda film člení do několika kapitol, které snad spíše než téma odlišuje autorova vlastní hudba (vyjma několika nenápadných citací a jedné přiznané přímo v obrazové vrstvě). Formát, se kterým autor pracuje, má první předobrazy již v avantgardní kinematografii – druhově je blízký zejm. obrazovým kompozicím Maye Deren či Alexandra Hackenschmieda (byť Jonáš s dílem těchto autorů v době výroby filmu seznámen nebyl).

Charakteristickým znakem Svobodova filmu je neurčitost významu každého jednotlivého záběru v kompozici filmu jako celku – jako diváci nemáme úplně klíč k tomu, proč byl vybrán tento nebo onen záběr, ale něco nás láká dívat se dál, protože tyto nahodile zvolené výseče světa jsou spárovány v rytmu (vizuálním i hudebním), který logiku má. Zejména mne zaujala pasáž, kdy se střídá několik záběrů, jimž vždy dominuje nejprve černá skvrna na skle na pozadí výhledu na domy a nebe, poté další záběr s prázdným nebem a balónem, a poté další záběr z letícím tryskáčem, uvozující o něco delší (a jediná zpomalená) pasáž s izraelskými motivy; ta je vystřídána záběrem na konstrukci stropu nějaké industriální budovy, z níž visí pohupující se splasknutý dětský balónek s rozesmátým obličejem, následující záběr ukazuje lehounce se pohybující list visící na pavučině někde v lese, a poslední záběr z této sekvence ukazuje statické zátiší lesní mýtiny nebo zahrady, kde v podobné části obrazovky, jako v předchozích dvou záběrech kamera zabírala balónek a list, vidíme na plotě pověšený hrnek.

Kromě návazné kompozice s vizuálními motivy a jejich rozestavením v záběru autor rovněž pracuje zajímavě se střihem hudby, která se ne vždy mění totožně se zahájením nové „kapitoly“, ale někdy ji předjímá již v předchozím záběru.

Samostatnou problematikou je autorova reflexe nejen filmového obrazu jako odrazu, ale zejména filmu jako digitálního média, které sledujeme dnes především z monitorů – řada záběrů je pořízena kamerou přímo na monitor (např. dvojitá citace hudby Leoše Horta, úvodní „menu“ filmu, které zarámuje autorův společenský kontext, stejně jako např. závěrečná citace Google Street View, které nás zavede až k němu domů).

Zajímavě je řešeno i tempo filmu, kdy např. jeden z nejdelších záběrů – malý klučík pobíhající dokolečka kolem esemeskující mamky – je (díky spojení s Beefheartovým (?) slabě a plechově znějícím blues ze vzdálených reproduktorů, které jsou umístěny někde v pokoji, odkud autor točí scénu pod oknem) jeden z nejzábavnějších; právě toto zpomalování a zrychlování tempa dává filmu dynamiku.

Otázky k rozpravě: Dovedete si osobně představit, že byste v budoucnu podobnou formální metodou zpracoval méně subjektivní téma?

Závěrečné hodnocení: Rozsah filmu považuji za adekvátní, autorské postupy jako poučené, a celkovou úroveň díla považuji za adekvátní náplně a ukončení magisterského studia.

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval(a): Mgr. Et MgA. Barbora Lungová

Datum: 4. 5 2018

Podpis: